

vilde være kommet til, kom frem med denne Opgørelse, tror jeg ikke, nogen vil undre sig over.

Det afgørende i dette Spørgsmaal om Statsregnskabet for 1919—20 er endelig ikke, om der ved Opgørelserne — som man kan foretage paa noget forskellig Maade — er nogle flere eller færre Millioner Kroners Overskud, nej, det er dette, om der paa Driftsregnskabet blev Overskud eller ikke, om §§ 1—7 gav et større Beløb, end §§ 8—25 gav Udgift, og det er det, som har fundet Sted. Det var det sørgelige ved Finansaaret 1918—19, at vel fik man til Slutning Aaret til at balancere, men det fik man kun ved at tage Indtægten fra § 26 til Hjælp, idet man derved fik Udgiften dækket med meget store Statslaan. Men det, som var det glædelige ved 1919—20, og som den højtaerede Finansminister ikke ventede og jeg for Resten heller ikke, var, at Indtægten paa §§ 1—7, de ordentlige Indtægter, ganske dækkede Udgiften; ogsaa ifølge den Opgørelse, Finansministeren nu gør gældende, og hvis Tal han vel heller ikke endnu ganske kan indestaa for, bliver der dog et Overskud paa §§ 1—7 udover Udgiften paa §§ 8—25 af omtrent 47 Mill. Kr. Det er et saa betydeligt Overskud, at det forekommer mig, at mit lyse Syn paa Finansaaret 1919—20 derigennem lader sig forsvare.

Naar man saa ser paa, hvad det er, der gør Forskellen mellem Finansministerens Opgørelse og min, viser det sig at være dette, at man som Udgift har regnet omtrent 50 Mill. Kr., som jeg ikke regnede med — det er ganske simpelt —, som jeg ikke kunde regne med, deriblandt Udgifter paa Indenrigsministeriets Budget, som ingen i Indenrigsministeriet paa det Tidspunkt anede vilde komme. Jeg tror nærmest, det skyldes Ernæringsraadets Administration, at man ikke fik Oplysninger herom, og det er i højeste Grad beklageligt; at Ernæringsraadets Administration har været saaledes, at man ikke endnu i Slutningen eller i Begyndelsen af Marts kunde faa virkelige Oplysninger om, hvorledes Forholdet stillede sig med Hensyn til, hvad der skulde dækkes af Statskassen og hvad ikke, men dette kunde jeg altsaa ikke vide. Angaaende de 25 Mill. Kr., som nu regnes paa Indenrigsministeriets Konto, maa jeg sige, at jeg deler den Anskuelse, som er fremsat i Folketinget af Folketingsmand Rode, at det er urimeligt, at man ikke regner visse Indtægter ind under Finansaaret 1919—20, og at man ikke overfører visse Udgifter til 1920—21. Jeg tænker ved det første paa Sukkerafgiften; de 18 Mill. Kr., af

hvilke det dog vilde være rimeligt at tage de 9 Mill. Kr. ind under 1919—20. Og jeg tænker i endnu højere Grad paa Kartoffeludgiften, de 20 Mill. Mark, som man nu allerede regner Tab paa. Indenrigsministeren har sagt, at man gjorde dette, fordi selve Forholdet udløber den 31. Maj, men det er ikke det Spørgsmaal, hvorom det drejer sig. Jeg har i sin Tid drøftet denne Sag med Statsgældsdirektøren, og vi var enige om, at man kunde ikke afregne et Tab, før man vidste, at der var et Tab. Man ved i Øjeblikket ikke, hvilket Tab der vil blive paa de 20 Mill. Mark, og derfor forekommer det mig ret urimeligt at lægge dette Tab som et allerede afgjort Tab ind under Finansaaret 1919—20. Jeg maa altsaa væsentlig hævde, at ingen af de Udgifter, som er kommet til senere, kunde jeg kende, og adskillige af disse Udgifter kunde aldeles ikke være kommet paa Finansaaret 1919—20, hvis Tillægsbevillingslovforslaget, som det var Mening, var blevet vedtaget i April Maaned. Jeg tror derfor, at jeg kan være min Opgørelse og mine Tal den 22. Marts bekendt. Jeg tror ikke, at den Bebrejdelse, at jeg har udtalt mig alt for sikkert, rammer mig, for Tallene var sikre den Gang. Det samme gælder den Bebrejdelse, at jeg skulde have udtalt mig for tidligt, thi jeg kunde, som sagt, ikke ane, at der vilde indtræde politiske Begivenheder, som vilde gøre det nødvendigt at faa en saa sen Forhandling om Tillægsbevillingsloven som den, der finder Sted i Dag.

Jeg skal, inden jeg slutter, gøre nogle enkelte Bemærkninger til to ærede Medlemmer. Det ærede 12te tingvalgte Medlem (Ole Hansen) ankede i sin Tale over, at der af en Departementschef var stillet Forslag til Finansudvalgene angaaende en Bevilling; det ærede Medlem oplæste selv, at dette Forslag var underskrevet af Departementschefen paa Ministerens Vegne. Det gør dog en Forskel, thi det er jo klart, at ethvert Forslag, som stilles, selv om det er en Departementschef, som underskriver det, stilles under Ministerens Ansvar. Det ærede Medlem mente, at der var noget særlig forkert ved dette Forslag, fordi det var underskrevet den 29. Marts; det var den Dag, da Ministeriet Zahle blev afskediget af Hans Majestæt Kongen, følgelig kunde ikke den paagældende Minister bemyndige en Departementschef til at underskrive eller afsende et Forslag til Finansudvalgene. Derom maa jeg sige, at jeg antager, det er gaaet saaledes til, at paa det Tidspunkt, da denne Skrivelse afgik, anede den paagældende